

Ένα κείμενο εξομολόγηση για τον «ΕΠΙΛΟΓΟ», χωρίς να είναι επίλογος, αφού το ταξίδι συνεχίζεται.

Όλα ξεκίνησαν από τις παιδικές μου βόλτες με το ποδήλατο στην αγαπημένη μου Καλαμάτα. Οι ευωδιές της ανθισμένης πορτοκαλιάς, η ομορφιά των νεοκλασικών κτιρίων αλλά και των ταπεινών λαϊκών κατασκευών, οι ήχοι της πόλης, η φιλαρμονική κάθε Κυριακή στη κεντρική πλατεία...

Όλα αυτά τα συνάντησα μαζί 15 χρόνια μετά ως Δήμαρχος όπου πολύ νωρίς συνειδητοποίησα ότι ο Δήμαρχος είναι σύμμαχος μόνο με τα όνειρα της πόλης του. Η διαιτησία των μικροσυμφερόντων ακυρώνεται και ευτελίζει κάθε μορφή εξουσίας. Στους σεισμούς στις 13 και 15 Σεπτεμβρίου γνώρισα και κάτι ακόμα : τη δύναμη των συνεργειών και την αξία του εθελοντισμού και έμαθα ότι τα όρια του κράτους είναι πεπερασμένα. Την απεραντοσύνη την συναντάς μόνο στις ψυχές των ανθρώπων και τον εθελοντισμό.

Οι συνθήκες στη κεντρική πολιτική σκηνή ήταν πολύ σκληρότερες, αλλά με μεγαλύτερες δυνατότητες για παραγωγή έργων. Ήρθα αντιμέτωπος με τις «διαλυτικές» δυνάμεις του λαϊκισμού, που κολακεύει τα ταπεινά ένστικτα των ανθρώπων και γνώρισα την αξία να αντιστέκεσαι και να παλεύεις με σκοπό τις μεγάλες μεταρρυθμίσεις. Γνώρισα, επίσης το φαινόμενο του μεταοθωμανικού πελατειακού ελληνικού κράτους και τόλμησα να ονειρευτώ ένα κράτος σοβαρά λειτουργικό που να σέβεται τους πολίτες του, αντί να τους ταπεινώνει μπροστά στους χιλιάδες γκισέδες του. Και έτσι ήρθαν τα Κ.Ε.Π. ο πολιτισμός της καθημερινότητας ή η δημοκρατία της καθημερινότητας όπως μου αρέσει να λέω.

Και τώρα συνεχίζω το ταξίδι μου στο δημόσιο χώρο με τη συναρπαστική περιπέτεια του «ΔΙΑΖΩΜΑΤΟΣ». Όλοι η προίκα που αποκόμισα εδώ. Συγκροτούμε κάθε μέρα όλοι μαζί (αρχαιολόγοι, καλλιτέχνες, ιδρύματα, επιχειρήσεις, περιφέρειες, πόλεις, πολίτες) μια μεγάλη κοινωνική συμμαχία με στόχο μια διπλή συνάντηση των μνημείων: με τους πολίτες και την βιώσιμη ανάπτυξη της χώρας.

Με το μόχθο και το ήθος της αρχαιολογικής κοινότητας έχουν αποκατασταθεί υποδειγματικά εκατοντάδες μνημεία που είναι όμως βυθισμένα στη μοναξιά τους. Το φαινόμενο αυτό είναι εάν «σύγχρονος αβδηριτισμός». Όπως οι Αβδηρίτες κατασκεύασαν μία περίτεχνη κρήνη που δεν είχε όμως νεράκι, έτσι και τα μνημεία έχουν ανάγκη το νεράκι τους, την ανθρώπινη ανάγκη και φροντίδα.

Φιλοδοξούμε δηλαδή με τις συνέργειες που αναπτύσσουν να φέρουμε τα μνημεία στο κέντρο της ζωής, της καθημερινότητας των πολιτών, αλλά και στο κέντρο της αναπτυξιακής πορείας της χώρας μας.

Σταύρος Μπένος